

[Christophersen.]

der blev gennemført af venstres regering i januar 1974, problemer, som vil stille en lang række virksomheder i en vanskelig situation, fordi de kommer i klemme mellem en overenskomstlov, som de har handlet i tillid til, og en prislov, som de nu får trukket ned over hovedet. Det havde, også på den baggrund, været rigtigt, hvis man havde givet disse virksomheder et rygstød i form af et effektivt lønstop.

Jeg skal ikke her fordybe mig i alle de problemer, der opstår undervejs, det får vi jo lejlighed til i udvalgsarbejdet. Vi har en lang række ting, vi gerne dér vil have belyst for ganske nøje at få klarlagt: hvor går grænserne egentlig for det, man her foreslår? Hvad er det for problemer, det rejser for virksomheder, som helt lovligt står med omkostningsstigninger, som de ikke kan indregne i deres priser?

Jeg skal blot til sidst sige om det særlige leje-stop, at venstre har ikke villet påberåbe sig boligforliget over for denne kortvarige afvigelse. Vi går ud fra, at når denne periode er forløbet, så står boligforliget tilbage med alle de virkninger, det har. Vi forudsætter også, at de partier, som nu tager ansvaret for afvigelsen, i fællesskab bærer det økonomiske ansvar, for det er klart, at et sådant ansvar vil der jo opstå for det offentlige.

Det, som måske nok kan, jeg vil ikke sige overrasker, men bedrøve lidt, er, at når man fra en socialdemokratisk regerings side vil gøre noget på boligområdet, vil begrænse folks udgiftsstigninger her, så er det næsten traditionelt de almenyttige boligselskaber, man tænker på, mens man som sædvanlig ser væk fra, at der jo også i ejerboligen pr. 1. januar sker en række udgiftsforhøjelser, som i samme udstrækning belaster folks leveomkostninger. Det skal jeg ikke her fordybe mig i, jeg noterer mig bare, at det er en linje, vi har kendt i mange år, som hermed fortsættes.

Vi går altså til udvalgsarbejdet med en interesse for at se, hvad dette forslag rent konkret vil føre med sig af problemer, men med den dybeste skepsis over for, hvad det kan løse af de virkelige problemer. Jeg synes, at regeringen forsømte en god lejlighed til at få strammet den politik op, som alle efterhånden kan se er aldeles utilstrækkelig.

Voigt (FP):

Sidst, folketinget behandlede et forslag om prisstop m. m., var den 9. januar 1974, hvor

man også debatterede statsministerens tale, og hvor flere ønskede Hartlingregeringen velkommen i folketinget. Jeg ville ønske, at jeg i dag kunne sige farvel til Anker Jørgensen-regeringen, men den har nu inden for den sidste uges tid bevist, at er der nogen, der er taburetklæbere, så er det i hvert fald hr. Anker Jørgensen og hans regering.

Lige siden fremskridtspartiet som en hvirvelvind røg ind her på Christiansborg, har vi gang på gang peget på løsninger, der kunne helbrede patienten Danmarks sygdomme, men hver eneste gang er vi blevet afvist. Kendsgerningen er, at uanset hvilken krise der har været, hvilken helhedsløsning man har lagt frem fra de såkaldte ansvarlige partier, så kan man slå op i Folketingets Forhandlinger og se, at det, fremskridtspartiet sagde, var rigtigt. Alle vores forudsigelser har holdt stik.

Vel er priserne, som handelsministeren sagde her tidligere på aftenen, steget enormt, men hvem er skyld i det? Hvøm er årsag til disse prisstigninger? Det er bl. a. den socialdemokratiske regering, for så længe man fra socialdemokratiet tillader sig i den grad at ødsle med arbejdernes og naturligvis andre skatteborgeres penge til en alt for stor offentlig service og administration, så skal priserne gå i vejret. Man bruger enorme summer til f. eks. de sociale boligselskaber, på en misforstået kulturpolitik, på støtte til oprørsbevægelser, summer, som kunne bruges til skattelettelse og derigennem være med til at bekæmpe arbejdsløsheden. Altså kort sagt: hovedårsagen til, at vi i dag står i denne situation, hvor et forlig igen har vist sig at skulle have en ny lap, er simpelt hen, at dette land i de sidste 16 år er blevet regeret med en slaphed uden lige, hvor man har ladet de offentlige udgifter svulme op, langt ud over, hvad landets produktion har kunnet bære.

Det er klart, at den arbejdende befolkning bliver sur og tvær, for den, der er indstillet på at knokle med flittigt arbejde, han opdager alt for ofte, at han bliver til grin for sine egne penge, og den, som vil skabe nyttige arbejdspladser, modarbejdes i praksis af statsregeri, juraparagraffer og restriktioner. Helbredelsen af disse langtidssygdomme kan kun ske, ved at folketinget fjerner ondets rod, nemlig de alt for store offentlige udgifter og de deraf følgende alt for store skatter.

Den barske kendsgerning er, at vi skal knokle i 800 millioner timer ekstra, hvis vi blot